

Příběh dvou uprchlých ruských vězňů z transportu, 1945.

Vypráví Nina Dudová.

(zapsala T. Petrová)

V únoru 1945 projížděl Prosbokami transport smrti. Lidé s obličeji se dosvědčeli, že je ^{určitě} možno nosit jídlo. Mezi jinými byl i pan Baboun ševkou, který jim přinesl namazaný chléb. Ten se brzy smísel v rouboch hladověl lidí. ^{Ukládání vězňů se potvrdilo v transportu uprchlých.} Babounovi chodili dvakrát týdně do ^{polní} skotárně pro mléko. Jednou šli po cestě a uviděli před sebou dva muže, kteří ~~byli~~ měli na sobě pušbovaný vězeňský oblek, a hovořili mezi sebou ruský. ^{Měli do Krasnojarska, kde byl štáb německého vojska} Pan Baboun na ně zavolal ~~svědky~~, ale oni se dali na útěk. Kroběl se tedy s nimi, dohnal je a dovedl ke svému. Svými dešti řekl, aby šli domů, se zříkajíc skutečnosti se ^{u nichle odvězení brachy} nechtěl. ^{Toma měla vyprávět}

matce, aby vstupala v koupelnu, připravila obědění a jídlo.
To se také stalo a oba sprchlé byly ubytovány v nekrálovské míst-
nosti. Když se pan Belov vrátil domů, dověděl se, že jeden
se jmenuje Alexander Kaprijanovič Lomov, poručík Ruské
armády a druhý Ivan Nikolajevič Čučubir, vojín. Z míst-
nosti vyběhli jezon v noci, aby je nikdo neviděl. Když Nabokov
se vykoupal, usjedl a nějak poslouchal zábraničův rozhlas.
U Belovů bydleli 3 měsíce - do revoluce, do které se upojili.
Pomocník Alexander K. Lomov byl 5 dní mimo Luckodol, takže
odcházel se domů, že padl v revoluci, ale potom se vrátil,
* bo revoluci byl v Praze sice všech ověř. Brámi, kteří se schová-
vali v Praze a jejím okolí. Když odcházeli se Luckodol, divit
se lidé, kteří jich zde byli.

Govětko vojáky schovávali také v Kálině, a Brejchě, a Mestě
a mořské i jiné. U Brejchů byli Poláci, kteří se do dvoustky
~~světa~~ usazují usazují.

Vyprávění paní Niny Dudové zapsala členka
Kroužku mladých historiků Tereza Petrová:

V únoru 1945 projížděl Roztokami transport smrti. Lidé z okolí se dozvěděli, že je možno vězňům možno nosit jídlo. Mezi jinými byl i pan Baloun s dcerkou, kteří jim přinesli namazaný chléb. Ten brzy zmizel v rukou hladových lidí. Někteřým vězňům se podařilo z transportu uprchnout. Balounovi chodili dvakrát týdně do Horoměřic pro mléko. Jednou šli po polní cestě a uviděli před sebou dva muže, kteří měli na sobě pruhovaný vězeňský oblek a hovořili mezi sebou rusky. Mířili do Horoměřic, kde byl štáb německého vojska. Pan Baloun na ně zavolal rusky, ale oni se dali na útěk. Rozběhl se tedy za nimi, dohonil je a domluvil se s nimi. Svoji dceři řekl, aby šla domů, za žádných okolností se neohlížela a nechala otevřenou branku. Doma měla vyřídit matce, aby zatopila v koupelně připravila oblečení a jídlo. To se také stalo a oba uprchlíky ubytovali v suterénní místnosti. Když se pan Baloun vrátil domů, dozvěděli se, že jeden se jmenuje Alexandr Kuprijanovič Semerin, poručík Rudé armády a druhý Ivan Nikolajevič Čučulin, vojín. Z místnosti vycházeli jenom v noci, aby je nikdo neviděl. Nahoře se vykoukali, najedli a někdy poslouchali zahraniční rozhlas. U balounů bydleli 3 měsíce - do revoluce, do které se zapojili. Poručík Alexandr K. Semerin byl pět dní mimo Suchdol, takže ostatní se domnívali, že padl v revoluci, ale potom se vrátil. Po revoluci byl v Praze sraz všech so-

větských občanů, kteří se schovávali v Praze a jejím okolí. Když odcházeli ze Suchdola, divili se lidé, kolik jich zde bylo.

Sovětské vojáky schovávali také u Hálů, u Brejchů, u Macků a možná i jinde. U Břicháčů byli Poláci, kteří se do dneška navzájem navštěvují.

Na fotografii jsou - zleva:

pan Beloun

Ivan Nikolejevič Čučulin

Alexandr Kuprijanovič Semerin

paní Balounová

Nina Balounová - 11 let - provdaná Dudová, bytem
Praha 6 - Suchdol, Stržná
ulice